

Saška Veljanovska rođena je 15.05.1982. godine u Požarevcu gde i danas živi. Još u osnovnoj školi uočen je njen talenat i sklonost ka književnosti, posebno prema peziiji. Prve značajnije pesme su joj objavljivane u poznatim književnim časopisima, kao i u mnogim zbornicima: „Pesničko proleće Čukarice 2014“, „Mesopotamija- međunarodni dan poezije 2014“, „Dunavski dragulji“, „Beleg“, „Antologija fejsbuk pjesnika“, „Međunarodna zbirka Valentinovo“ i mnogi drugi. U književnim novinama objavljene su joj pesme „Bajka o sutrašnjem danu“ i „Oproštaj“. U časopisu „Kosmajaska vila“, objavljena je njena pesma „Akvarrel 1“. Pesma „Pločnik“ nagrađena je diplomom „Dušan Matić“ na književnom konkursu „Moravske tajne“ u Čupriji 2014. godine. Pesma „Čežnja“ pohvaljena je specijalnim priznanjem na manifestaciji „Mesopotamija – Međunarodni dan poezije 2014.“ Pesma „Oči tvoje“ prevedena je na arapskom jeziku, a u toku je prevod za pesmu „Pločnik“ na makedonskom jeziku u književnoj reviji „Branuvanja“ u Strugi. Član je „UDRUŽENJA BALKANSKIH UMETNIKA“, član je knjiženog kluba „Dušan Matić“ iz Čuprije, zatim član književnog kluba „Braničevo“ u svom rodnom gradu. Učestvuje na mnogim književnim i društvenim manifestacijama i književnim večerima, kako u zemlji, tako i u inostranstvu.

Bajka o sutrašnjem danu

Ponekad, u gluvo doba noći
budna sanjam. Moji snovi,
moje sve neostvarene želje
odvijaju se poput rolne nemog filma.
Smešna crna čaplja oslonjena
o jednu nogu u plićaku jezera
u maslacu tresetišta. To si ti
mila sanjalice.
U sobi u kojoj nije potpuno ovladao mrak.
Mile senke, mile moje družbenice.
Ne veseli me vaše lice
bez osmeha, bez poljubaca,
bez ljubavi.

U vašim crnim obrisima
sakriveno je moje biće.
Sjaj mog oka. Moje veđe
izvijene u pijavice.
Vi od mojih koraka
činite otvorene makaze na zidu.
Ah, ljubavi - senke pokazuju
blizinu u kojoj smo se obreli.
Upamti sutrašnji dan čim svane
promeniće naše noćasnje uloge.

Druga, prva i ona koje nema

A to osećanje što se iznenada
budi u mojoj,
čežnji za tobom,
da te pratim,
da za tobom hodam
odakle dolazi?
Aj! Neka dolazi.
Plimu smenjuje oseka.
Rađa se u pogledu,
slutim, na grbi peščane dine
zelena biljka prkosi pustinjskoj vrelini.
Senka raste,
senka se sa zalaskom
sunca smanjuje i topi.
Život se sabija u tačku. U mrlju jednine.
Ja sam talas, talas za tobom
onaj mračni odsjaj na talasu
koji hrli ka obali da se razbije.

Dodirivanje noći i dana

Pupoljak se rascvetava.
Pupoljak noći i dana.
Usamljeni pupoljče
i ja sam napuštena bila.
Uvek sama,
Uvek sama.
Dragane nestalni vetriću
karusel naših snova,
putuje, putuje i raznosi našu tugu
čas na istok, čas na zapad.
Život plaminja
mlado šiblje ne pali.
Buknuće pupoljak, o da.
Stidljivo se javljamo zahuktalom svetu,
stidljivo objavljujemo naše postojanje.

O prolaznosti

Promiče bez jasnog odraza,
karusel. U krug, u visinu.
Čini se da si negde drugde,
u životu izvan života,
dok lebdiš slutiš da se odvajaš,
od pređašnjeg.
Vreme je da shvatiš da sve što počne,
mora da se završi, u trenutku,
kada se najmanje nadaš.
Tvoj urlik u toj buci,
niko ne čuje,
”komedia e finita”.
Poslednji Gledalac,
razočaran napušta
Teatar života.

Oči tvoje

Očiju tvojih da nije,
ne bih znala,
da je tuga,
duboki vrtlog,
kajanja i sećanja.
Očiju tvojih da nije,
sunce nikada iza bregova ne bi
svetlost, meni podarilo.
Očiju tvojih da nije,
moja beznadna lutanja
ne bi imala mesto kuda da se skrase.
Oči tvoje da ne videh,
život bi mi minuo uzalud.

Oproštaj

Kada po mene dođu,
crne suđaje, ko će žaliti?
Zvekir na vratima? Budilnik
navijen na malom noćnom stočiću?
Pas ljubimac? Prazna džezva?
Kad se ivice susretnu
i okrznu, u prostoru
ostavljajući trag,
postaću zaborav -
beskonačna linija.
Kad uzletim slobodna
prizovi me, u trenu,
poznaj moju sen.

Pločnik

U senci drveta,
pločnik – crna jetra.
Svetlost lampiona,
povezuje krajnosti.
Deset i trideset,
deset pedeset dva,
bez pardona,
jedanaest i deset.
Iluzija o stvarnosti oblika
prostora i vremena,
drhtava senka. Ruža u izlogu.
Jedanaest, pedeset devet,
reznica. Starac kašljuca
krvave cvetove pljuje po pločniku.
Porok mami?
Nula uz nulu - ogrlica nula.
Nule dahću u osami.
U sobi od porcelana
nastaje buket novog vremena
od mog lica.